

The background of the cover is a photograph of a man and a woman in Paris. The woman is standing behind the man, smiling. The man is sitting on a park bench, looking down with his hands covering his face, suggesting a moment of grief or despair. The Eiffel Tower is visible in the background, partially obscured by trees.

S. Boto

God dobbelt
niet en andere
verhalen

THRILLERHOUSE

“God dobbelt niet,” zei Albert Einstein. Hij geloofde dat God geen kanspelletjes speelt. Maar als gewone belevenissen opeens een merkwaardig tintje krijgen, kun je je afvragen of Einstein gelijk had of dat er andere krachten in het universum aan het werk zijn... Want wat als een dokterstas een heel andere inhoud heeft dan doktersspullen? En wat als gasten een wel heel merkwaardig cadeau geven? Of als je niet eens meer rustig kunt douchen?

S. Boto schrijft korte verhalen in verschillende genres, en is eveneens auteur van de populaire jeugdboeken-serie *Pietje Dapper*.

ISBN 978-94-6260-257-1

THRILLER
HOUSE

S. Boto

God dobbelt niet en andere verhalen

for the best thrill in town

Dit is een bundel fictieve verhalen. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2020 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: S. Botot

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-257-1

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

God dobbelt niet	6
Vooruitgang	39
De dokterstas	53
Mijn eerste verhaal	67
De eerlijke wolfshond	86

God dobbelt niet

Bob Nagel had zich in zijn gemakkelijke stoel genesteld. Hij had een drankje ingeschonken wat onder handbereik stond op het lage bijzettafeltje naast zijn stoel. Hij bedacht zich droevig dat er nog niet zo lang geleden twee van die relaxstoelen hadden gestaan. Maar hij had besloten om er eentje weg te doen. De aanblik van die andere lege stoel had hem iedere keer weer een steek in zijn borststreek gegeven. Maar nu was daar wel die kale plek, waar de stoel had gestaan. In elk geval was dat beter dan die lege stoel.

Hij zat met een half oog, en niet echt geïnteresseerd, te kijken naar een televisieprogramma. Het ging over mensen die in een vreemd en ver land een nieuwe toekomst voor hun gezin aan het opbouwen waren.

Hij hoorde een vrouw zeggen: “Ja, het is wel moeilijk hoor, vooral die taalbarrière is heftig.”

Ja, mens, dacht Bob, had dan eerst de taal geleerd, voordat je daarnaar toeging.

Hij had geen zin meer in dat klagelijke gedoe en zapte verder. Een sportprogramma; tennis vanuit Wimbledon. Dat vond hij meestal wel leuk; mooie dames die met wapperende, korte rokjes heen en weer renden over het gravel. Maar hij zette nu toch maar gauw wat anders op. Deze meiden gilden dat een lieve lust was, bij elke klap die ze gaven. Hij vond dat een vreselijk gehoor, dat gegil, het leek wel of ze levend gevild werden.

Er was helemaal niks leuks op de televisie. Hij keek om zich heen in zijn huiskamer. Door de twee grote ramen scheen de zon vrolijk naar binnen. Het was zomer.

De kamer vrolijkte er altijd helemaal door op als het mooi weer was. Nou, ja, zo voelde hij dat vroeger altijd, toen zij er nog was. Toen was de kamer gevuld met haar aanwezigheid en met haar vrolijke lach.

Twee jaar alweer — twee heel lange jaren — dat ze er niet meer was. Die laatste twee jaren hadden net zo lang geleken als de meer dan vijftig jaren dat ze getrouwd waren geweest. Twee lange, doelloze jaren; vier en twintig maanden van eenzaamheid en troosteloosheid. Rond zijn borst voelde hij alweer die strakke band van machteloosheid om deze zo ontzettend moeilijke periode in zijn leven.

Zijn hart was het niet, dat had de dokter hem verzekerd. Het

was gewoon droefheid. Maar wat heet 'gewoon'? Het was erger; het was bitter verdriet. God dobbelt niet. Dat had hij altijd geleerd. Maar intussen was hij alweer twee jaar alleen...

Achtenzeventig was hij nu. Gisteren net geworden. Zijn dochter Manon was even langs geweest om te feliciteren; dat deed ze elk jaar als hij jarig was. Verder zag hij haar nooit. Ze kwam nooit eens zomaar even langs. En zijn zoon had zijn verjaardag zeker weer vergeten. Ach, wat maakte het hem ook uit. Niks toch, alleen... als zij er nog maar geweest was. Hij wierp een blik op de wandklok, het was een semiantieke hangklok, met veel tierelantijnen. Die had ze zo mooi gevonden. Hij vond er niks aan, te protserig naar zijn smaak, maar hij moest toegeven dat er wel een fraaie klank in de uurmeldingen zat. Hij keek peinzend naar het ding. Zou hij dat lelijke geval ook maar wegdoen? Het waren allemaal pijnlijke herinneringen en hij wilde dat niet. Hij wou niet herinnerd worden aan haar. Wat had dat voor nut? Ze was er niet meer. Maar ach, wat maakte het ook allemaal uit... Laat maar hangen dat ding.

Hij schoof iets verder onderuit in zijn stoel. Lekker ding wel, zo'n relaxstoel. Ze hadden elk hun eigen stoel gehad en vaak deden ze er 's avonds een dutje in. Dat kon makkelijk; je kon de zitting helemaal uitstrekken, net een bedje.

Al piekerend zakte hij langzaam weg in een droom. Het was een fantasie zoals hij die zo vaak droomde de laatste tijd. Hij zag haar dan weer voor zich, zijn liefste, zijn Marieke, zijn vrouw. Ze lachte en ze kwebbelde tegen hem. Hij kon eerst niet verstaan wat ze zei, het was onduidelijk, maar dat maakte toch niks uit? Want zij was er weer.

Ze was hier en nu hoorde hij haar opeens heel duidelijk

zeggen: “Weet je nog wel, Bob, hoe we begonnen?”
Ja, hij wist dat nog heel goed. Hoe zou hij dat kunnen vergeten?

Hij was pas afgestudeerd aan de Kunstacademie. Zijn ouders, trots als ze op hem waren, hadden hem geld gegeven om een tijdje in het buitenland te gaan wonen en om zijn tekentalenten daar verder te ontwikkelen. Hij had dat natuurlijk wel zien zitten, en zijn besluit was gauw genomen. Parijs, dat zou het worden. En dan vlakbij of in het Quartier Latin, de artiestenwijk van die grote, zo mooie stad, met die smalle, kronkelige straatjes, de veelheid aan nationaliteiten, de winkeltjes met exotische artikelen, de nabijheid van de Seine... Daar kon hij tekenen zoveel hij wilde. Misschien zou hij wat werk verkopen aan de toeristen die daar in grote getale de lichtstad bezochten.

Hij had op het Centraal Station van Amsterdam een enkeltje gekocht naar het hoofdstation van Parijs, het Gare du Nord. Daar zou hij zien waar hij een goedkoop kamertje kon huren. Zijn ouders waren beslist niet gierig geweest en hij dacht dat hij het daarmee zeker een paar maanden zou kunnen uitzingen.

Een koffertje met wat kledingstukken en zijn tandenborstel was alles wat hij bij zich had. Ach, hij gaf niet zo om luxe. Op het Centraal Station stond de trein al bij perron vier gereed om te vertrekken. Hij had een gereserveerde zitplaats en, nadat hij was ingestapt, zocht hij in de trein naar zijn plaatsnummer. Hij vond het al gauw, het was nummer 77b.

Hij vond dat een goed voorteken, die dubbele zeven. Het was zijn geluksgetal. En de B stond natuurlijk voor 'beste'.

Hij legde zijn koffertje in het bagagerek en installeerde zich in zijn stoel. Hij had wat tijdschriften gekocht en ook wat te drinken en te eten. Hij zuchtte even diep, van een aanwezige spanning. Zo helemaal alleen naar Parijs... Goed, hij was al twintig en kon zich best redden. Zijn kennis van de Franse taal was redelijk, dus wat kon hem gebeuren? En als alles mocht tegenzitten, dan was hij zo weer thuis. Ha, hij verheugde zich op het avontuur!

"Neem me niet kwalijk, maar ik geloof, dat je op mijn plaats zit."

Verrast keek hij op en zag een jonge vrouw naast hem staan. Ze bekeek het kaartje wat ze in haar hand had en wees naar het nummer boven zijn stoel.

Hij keek en daar stond 77c. Verhip, wat stom van hem. Zijn zitplaats was tegenover die waar hij nu zat. Wat een groot wereldreiziger was hij; kon geeneens de juiste zitplaats vinden. Hij voelde dat hij een kleur kreeg. Verdorie, ook dat nog; hij leek wel een klein kind.

"O, neem me alsjeblieft niet kwalijk." Snel stond hij op en verplaatste meteen ook zijn bagage naar het andere rek. Ze stond hem lachend aan te kijken, met een blik op haar gezicht die zei: zo erg is het niet.

Ze vroeg: "Misschien wil je mijn koffer ook in het rek leggen?"

"Ja, natuurlijk," zei hij.

Hij pakte haar koffer, die al net zo licht was als de zijne.

"Dank je wel." Ze lachte weer. Ze had een heerlijke, vrolijke lach.

"Ga je ook naar Parijs?" vroeg hij, toen ze even later tegenover hem zat.